

השבועון המצויר לאינפורמציה

רחוב נליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "הא"ל") ת.ד. 136, טל. (זמני) 66785 מען למכרקים: "עולמפרס" משרד המערכת בירושלים. רחוב דוד המלך (יוליאנו), מול משרד הסעד.

עורך הכתוב: דוב איתן הכתב הראשי: אהרון דולב

עורך התבנית: דוש הצלם הראשי: פאול גולדמן

העורך הראשי: אורי אבנרי ראש המערכת: שלום כחז

עורכי מדורים: מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עלים. משתתפים קבועים: פרנצה גרובנר, רפאל חיים, אוסקר מאובר, סיליס סיארי, יצחק לבני, צבי שש. ראש-משרד, ירושלים: דוד רובינר. סופרי-חוק: מונטי נייקובס, נכריאל רגון, שמואל מירון. תפ"ו: העולם הזה בע"מ, דפוס ישראל, תל-אביב

מכתבים

אישה השנה

...מנחה בניו אשר במשך קרוב לשנה הוא המרות העיקרית במלחמת העם השכול נגד המשא והמתן השפל עם המרצחים הנרמנים, הן בארץ והן בגולה.

אלהיו מ, תל-אביב... יעקב קרמ, פקיד הסוכנות, אשר פוטר זמנית מעבודתו לאחר שהשמיע בפני עיתונאים האשמות נגד אחרים מחברי הנהלת הסוכנות שי ניצלו, לפי רבדיו, את מעמדם הציבורי להנאתם הפרטית. במדינה שלנו, שבה אומץ הלב הציבורי הוא אולי הירוד שבעולם, יש להרים על נס אדם כזה.

אליעזר אחישר, בן שמון... יחידיו האמריקאי האלמוני המממן ומי קיים את מדינת ישראל. עיתונאי: עמוס קינן; מיונאי: סטיבנסון (הוא יספיע בעתיד); ח"כ: בניו (ההתקפה על הכנסת); ה"ש: האיש הצעיר; צלמו תינוק בן יומיו

מדוע לא תבחרו באיש השנה בענה הספורט? חושבני שהיו למדינת ישראל כמה וכמה הישגים כשפתח זה במשך שנת תש"ב. דוד מירון, פתח תקוה העולם הזה קיבל את צעת הקורא מירון וקוראים אחרים, יבחר גם באיש הספורט של השנה.

המאמר על יצחק שרה (העולם הזה 774) היה מאח אחו! ידע נא בן נ"י, מה נדול העול ש נעשה למפקד גדול זה. ירחמיאל ארמקן, נוה שאנן, חיפה

חוקן צדק: לא ייתכן נוער בלתי מפלגתי, פרט אולי לאותו נוער ההוב אשר איננו יודע דבר מלבד חיי הוללות, ולא איכפת לו או אם דבר נות ערב תפתחה כביבו שני. ממילא ישתמט מהצבא.

יעקב בלצר, גבעתיים מקורא של עיתונכם וכמחיר ומכקר חמור

גליון השבוע הבא של "העולם הזה" שהוא גליון ערב ראש-השנה, יכיל:

אישה השנה, תשי"ב האדם שנבחר עלינו, "העולם הזה" כאיש שהשפיע ביותר על מאורעות השנה שחלפה, לטובה או לרעה.

דו"ח על השחיתות הדו"ח הכולל הראשון על הנגע הממאיר שפשה בגוף המדינה, הסיבות שגרמו לו ותוצאותיו, הכולל, בין השאר, תיאור מפורט של פרשת ארדי, פרשת נוי, פרשת הקצין בודינבנר הרומה האישית לארצות הברית

לידתם של החיים חדשים תצלומי המיוחדים כמינם של פאול גולדמן, הצלם הראשי של "העולם הזה", שצילם זו הפעם הראשונה בארץ חתך קיסרי, כרשר תם האריכה של מנתחי בית החולים העירוני, "הדסה", תל-אביב

חסייתוכן לא ישובו את לבנו, אפילו אם שמרו על היהדות בגולה משך אלפיים שנה. ישראל אינה גלות חדשה, ואנו רוצים לעקור את הדת מן השרוש.

קוראי העולם הזה — העיתון הכנעני בעל הרקע הפורנוגרפי המסית נגד דת ישראל — מוזמנים בזה לחשש את הצניטה הזאת בגלילות העתון. כל המוצא את המשפט האחרון — "אנו רוצים לעקור את הדת מן השרוש" — יזכה בפרס יקר-ערך. וכל אשר לא ימצא אותו, מוזמן להרהר קצת מה טיבו של הנכס התרבותי הזקוק לשקרים מטופשים כאלה כדי לקיים את עצמו.

אדם דתי באמת ידחה את השקר כאמצעי להסתה. אני גאה שישנם אנשים דתיים רבים כאלה בין קוראי עיתון זה. רק השבוע היתה לי הזדמנות מעניינת לבלות ערב נעים בחבי-תם, מועדון בוגרי בתי-הספר הוותיקים ב-תל-אביב (בבית-הספר ביל"ו) הזמין אותי ל-העיד במשפט ציבורי שנערך על העולם הזה, במגמה להחליט אם להחזיק את העיתון במר-עודן או לאו.

היכות היה ממצה ונוקב למדי. עשרות רשימות ותמונות הובאו כהוכחות בעד ו-כנגד. כסיכום התיעצו המושבעים, חזרו כי עבור 20 דקה למסור את החלטתם שהאחד: הם זיכו את העולם הזה מכל האשמה, החלי-טו שאין הוא יכול לפגוע בצעיר דתי המוע-דון יחזיק בו גם להבא.

הר הגעש לא התקרר כיצד יכולתם לבחור בעקיבא עצמון, מפקד ה-נ"ע, כאיש החורש, בעורכם יודעים כי מנמתו היא לשחק את תנועות הנוער, ולא יזנו במסמון את הנוער לתנועה טרומצבאית, כמו הנוער בנר-מניה? האם מצבן הירוד של תנועות הנוער

כאשר החליט העולם הזה להגיש לקוראים דו"ח על מקצוע האחרון הממנה בארץ, ביקש אחרת שתמלא את המקצוע, בחר ברבקה גרשוני (19), לילית ראשון-לציון שסיימה בקיץ זה את חוק לימודיה אשר נמשכו שלוש שנים, בבית החולים הממשלתי הירוקן, תל-אביב. רבקה, שאינה סוברת שמקצועה אינו מניח שהות לשעשועים ובידורים, אהבת, מחזק לספורט וביולוגים, גם הצלטה. נאלצה לעמוד פעמים רבות בפני המצלמה עד שנתקבלה, לאחר נסיגות רבים, תמונת שער שהתיה מספיק "רצנית" כדי שתהלה את המקצוע ותביע בכל זאת את אופיה של רבקה.

למערכת "העולם הזה" ררושה מזכירה ממדרגה ראשונה ובעלת נסיון לעבודה מלאה (שעות העבודה: 8.30 עד 14.00 עד 17.00 עד 19.00). הדרישות: מהירות טובה בהכתבה עברית ומת-בה במכונה, נסיון בריכוז עבודה. כתיבה במכונה אנגלית רצויה. לפנות למערכת "העולם הזה" בשעות 19.00-18.00 בכל יום.

במו עיני פפורט גופני... "אינני מבין מה עיניו כדורעף לאו-לימפי... תמה חובב הספורט לפני אשתו אחר שטיי את קריאת הדוח המ-אכזב על הופעת הכדורעפים הישרא-ליים. "טיני זה נלאה כמשחקי-לודיג בלתי חשוב..."

"מה אתה מדבר?" תמהה אשתו דור-בבתל הספורט לא-יפאת — "הרי זה משחק מלא טכניקה ואומץ לב". ואחר הרהור קצר הוסיפה: "רק שד-בר אחד אינני מבינה — האם אף פעם לא כואב להם האף?" הקורא ארזיק, קיבוץ קדמה, זוכה בפרס של 1. ל"י (כאות הערכה למה שאוניו קולטת).

במדינה אינו מאפשר שום תיקון (או יצירת תנ-ע) נוער חדשה, קונסטרקטיבית) עד שאתם מוכי-נים לתת יד להפיכת הנוער לתנועת הנוער ה-ממלכתית שלנו?

משה וי, איש תנועת נוער, ראשון-לציון

נשואות — ולא כל כך יפה מצדכם שפרסמתם כתבה אוניקטיבית על דעותיהם של הדתיים הנרים במאה שערים ביחס לניום בנותים. אולם אינני מבין דבר אחד: בנות מאה שערים מתחנות כבר בניו 17-18 וזמן קצר לאחר מכן הן ילודות. הן פטריות, איפוא, גם משרות בצבא וגם ממילואים. אם כן, מדוע כל הרעש?

אריה סטרוד, תל-אביב מי הרשה לקומץ זקנים בעלי דעות מלפני אל-מיי שנה להכריז על כל כת המתניית צבא-שואי ונה? המשיכו במלחמתכם הצדוקת בכפי-ייה הדתית!

ראובן וקסנר, צה"ל

רותי... אם אין לכם כמה למלא את הרף האחרון בעי-ותן אל תמלאוהו בקובץ ציובאיתם על רותי, שאינם מעניינים את הסכתא של שום אדם... אם הייתם הנונים והלוכים דגורי, הייתם משאויים את הרף האחרון ריק ומתנצלים שאין לכם כמה למלאוהו, אבל אל תעשו צחק מן הקוראים של-כם. או אולי מוכב שתמלאוהו כסיפור דושיכועי או אפילו שבועי, כמו שנהגתם פעם.

ע. טל, ירושליה... זה היה העמוד האחרון הטוב ביותר של השנה... מדוע לא תחזרו עליו מדי שבוע?

שושנה גרמן, הרצליה

כבית התנוי... בתעולם הזה 772, במדור במדינה, פרסמתם בי-כתבה על מסגרי המורים שהותקיים בכפר ראמה, כאילו אמרתי במסיבת הסיום דברים אלה: "שוב שכאן מורים במקום שוטרים! להתראות לעתים קרובות יותר!" הנני להודיעכם שלא אמרתי את הדברים האלה. בדבריו הכרכה שמסרתי הכעתי את שמתם כפרנו זאת תודתו על הביקור שערכו המור-רים העכורים. במסיבה חינוכית-הרכבות אין מקום להזכיר את המשטרה.

אליאס חזורי, ראמה העולם הזה מבקש סליחה על שהזכיר את החבל.

העולם היפה... הציבור מחפש מרטיס קלים, אדם המסיים את עבודתו, עיפה, מעוניין להיכנס לקולנוע להתברר. אין הוא רוצה לשקוע בבעיות המטריות אותו בחיי היומיומיים. לפעמים הוא רוצה להכיר רק את העולם היפה, הטובי השיר, הצחוק. עולם זה ימצא באני אוקלי, שראיתם אותו כפרט לא טוב, ולא כפרט כמו שנות חיינו יפות ביותר.

דן, תל-אביב דעת העולם הזה כדעתו של מבקר הקול-נוע הראשון בעולם, קהולת ("אין חדש תחת השמש"), שהכריז: "עת לבכות ועת לש-חוק".

ה ש ע ר

כאשר החליט העולם הזה להגיש לקוראים דו"ח על מקצוע האחרון הממנה בארץ, ביקש אחרת שתמלא את המקצוע, בחר ברבקה גרשוני (19), לילית ראשון-לציון שסיימה בקיץ זה את חוק לימודיה אשר נמשכו שלוש שנים, בבית החולים הממשלתי הירוקן, תל-אביב. רבקה, שאינה סוברת שמקצועה אינו מניח שהות לשעשועים ובידורים, אהבת, מחזק לספורט וביולוגים, גם הצלטה. נאלצה לעמוד פעמים רבות בפני המצלמה עד שנתקבלה, לאחר נסיגות רבים, תמונת שער שהתיה מספיק "רצנית" כדי שתהלה את המקצוע ותביע בכל זאת את אופיה של רבקה.

למערכת "העולם הזה" ררושה מזכירה ממדרגה ראשונה ובעלת נסיון לעבודה מלאה (שעות העבודה: 8.30 עד 14.00 עד 17.00 עד 19.00). הדרישות: מהירות טובה בהכתבה עברית ומת-בה במכונה, נסיון בריכוז עבודה. כתיבה במכונה אנגלית רצויה. לפנות למערכת "העולם הזה" בשעות 19.00-18.00 בכל יום.

העולם הזה 776

איני יודע

חוק השבת, שניסה לכפות את מינהגיהדת על מאות אלפי אזרחים המתנגלים להם, מת השבוע בדיקו כפי שנולד: עקב קנונייה ציניר של עסקי מפלגות אנוכיים, שהחליטו את אשר החליטו מאחורי הדלתות הסגורות של מקהומכר סודי. אין זה רגע המצדיק תרועות של חוצרות או טירטור של תופים. אולם הוא יעודי, בכל זאת, אנשים רבים. טחנות הדימוקרטיה הישראלית טוחנות לאט, ולפעמים דרך עבר-דתן מורה מאר. אולם למרות הכל אין עדיין כוח שיהיה מסוגל לעמוד נגד דעתם הנחושה של מאות אלפי בני המדינה — אפילו כשדעה זו אינה מתבטאת במעשים גדולים ומזועזעים.

פרטי הקנונייה שהולידו את החוק עודם לוטים רעפל, וייתכן שלא יודעו לעולם. אולם ההגבה היתה ברורה. היא זיעזעה את הארץ כפי שטרם נודעוזה מאז תום הקר-בות. האיש הפשוט הבין כי מפלגה בלתי-דתית, בעלת מצע סוציאליסטי, הסכימה לכ-כול אותה בשבת למיטתו, למנוע ממנו את הגופש היחידי ששרד בימי הצנע — טיול משפחתי לשפת-הים. המונים שוב בחדריהם ודיברו על מרי אזרחי, הפרת חוק מתוכי-גנת וכללית, ואם כי לא יצא הרבה מכל הדיבורים האלה, וההפגנות היו מעטות, הרי הבינו גם מנהיגי מפא"י שהפעם לא היו אלה הרחשושים מפלגתיים, פרי הסתה אופר-זיניונית, אלא שהאדמה הטובה עצמה רועדת מתחת לרגלי שומרי-השבת. האיש הפשוט בארץ אינו שונא דת. אולם הוא מתנגד שיכפו אותו עליו בניגוד לרצונו וגם המתנה הגדול של אזרחי הדת הבין שהחוק מוזיק לת יותר ממשהו מועיל.

אני מאמין שהוא יכולה הממשלה לעשות זאת, היתה מחתרת על כל העניין כעבור שבוע. כך היתה נוהגת מן הסתם, ממשלה אמריקאית או בריטית. אולם הדמוקרטיה הישראלית שונה. הממשלה לא רצתה לעשות צעד שעלול היה להתפרש ככניעה להפגנה או להטפה של עיתון.

אולם בסתר לבה הסיקה את המסקנה. כשמת דוד צבי פנקס היה ברור כי החוק מת אחר.

דוד בגוריון הפך ממלא-מקום שר התח-בורה, ולוא רצתה הממשלה להאריך את חוק השבת, היה הוא נאלץ להופיע בכבודו וב-עצמו לפני הכנסת.

בי. גיי. שתק שתיקה אומרנית החוק מת. המסקנה?

המסקנה היא שאפשר ללחום נגד כפייה ושכדאי ללחום בה. רצון הרוב יקבע תמיד, בצורה זו — או אחרת. מאמר אחר, הפגנה אחת, לא ימוטטו חומה, ויכולים הם ליצור בלב בעליהם הרגשה של איו-אונים. אולם בסופו של דבר תפול החומה.

בכל זאת אין אנו יכולים להמנע מהרגשה מסוימת של סיפוק. עתון זה, עמד בשורה הראשונה במלחמה נגד חוקי-כפייה, והוא ספג יותר מכל מילוליות מכל גורם אחר. הוא נהג כך ללא חשבון מפלגתי או אידי-אולוגיה. אין הוא נגד הדת, כשם שאינו בעדה. הוא תאר עובדות, והעובדות היו חד-קוט מכל תעמולה. לפיכך דומני שמן החש-רון הגדול של הנצחון, מותר לוקוח כמה פרוטות על חשבון מאמצנו הדל.

עיתונים מסוימים התקיפו משך שלושה ח-דשים אלה את העולם הזה בצורה שלא היתה עד כה נוהגה אפילו בארץ שאינה מצ-טיינת ביותר בהגינות עיתונאית. לוא יכול שקר לקטול, היו עצמותינו פוורות כיום ל-אורך שבילי הארץ. אולם טבעו של שקר

איני יודע